

[Margrete Auken]

Stoffer på forbudslisten kan ikke fjernes, før alle konventionens medlemslande har ratificeret beslutningen. Danmark kan altså forhindre en forringelse af international lovgivning på havmiljøområdet og derved også undgå forringelser i forhold til havmiljøloven.

Svar (15/7 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Organiske silikoneforbindelser er persistente, men ikke bioakkumulerbare og sjældent giftige. Hertil kommer, at de ikke dumpes. Ud fra en videnskabelig synsvinkel hører de således hjemme på Bilag II, hvor de også er placeret i Londonkonventionen, Pariskonventionen og Helsingforskonventionen.

På det 11. Oslokommissionsmøde, der fandt sted i Mariehamn i perioden 11.-13. juni 1985, meddelte den danske delegation, at man på baggrund af de videnskabelige aspekter kunne tilslutte sig disse ændringer, men at man fra dansk side – som hidtil – principielt ønskede at understrege, at man var imod, at stoffer, der hidtil var omfattet af et dumpningsforbud, nu kunne dumpes. Danmark agtede derfor ikke at ændre den nationale lovgivning på dette område.

En ændring af Oslokonventionen kræver, at samtlige medlemslande ratificerer ændringen, og Danmark kan således ved at undlade at ratificere hindre, at ændringen gennemføres.«

Jeg kan i øvrigt tilføje, at ensidige danske skridt, der hindrer en ændring af konventionen, som samtlige andre medlemslande – herunder de nordiske lande – går ind for, bør overvejes nøje. I det foreliggende tilfælde er det således min opfattelse, at man ikke fra dansk side bør undlade at ratificere den foreslåede ændring, idet den ikke har nogen miljømæssig betydning. Arbejdet i de internationale havforureningskonventioner bygger på et samarbejde, hvor man tilstræber at harmonisere medlemslandenes dumpningspolitik. Danmark fører og ønsker også fremover at føre en restriktiv dumpningspolitik – en politik, som også de andre nordiske lande fører. Fra nordisk side har man presset på for at få gennemført regler, der strammer

konventionen, samt få inddraget nye områder. Udarbejdelsen af afbrændingsprotokollen er således et eksempel på inddragelse af et nyt område.

Spm. nr. S 1419

Til *undervisningsministeren* (3/7 86) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Agter ministeren at tage initiativer for at imødekomme behovet for flere uddannelsespladser på lærerseminarierne?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er der 40 pct. flere ansøgere end uddannelsespladser på lærerseminarierne.

Svar (10/7 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

På nuværende tidspunkt er der hverken økonomisk baggrund eller beskæftigelsesmæssigt grundlag for at optage flere end de 1.500 nye lærerstuderende, det i år er muligt at optage. Før optagelsen havde vi forventet kun at skulle optage 57 hold, men har i stedet skabt mulighed for optagelse af 60 hold, svarende til 1.500 studerende.

Det er alt for tidligt at tale om lærermangel. Det faldende børnetal vil alt andet lige reducere lærerbehovet med 20–25 pct. de næste 10 år, og det har endnu ikke givet sig udslag i et reduceret lærerforbrug.

Spm. nr. S 1420

Til *undervisningsministeren* (3/7 86) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvordan forholder direktoratet for folkeskolen og seminarier m.v.'s prognoser sig i forhold til det faktiske antal arbejdsløse lærere pr. 1. juni 1986, og hvordan ser direktoratets prognoser ud for den kommende 10 års periode?«

Svar (10/7 86):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Siden midten af 1970'erne, hvor det stod klart, at en overproduktion af lærere til folkeskolen ville ske, har undervisningsministeriet nøje fulgt beskæftigelsesmulighederne for